

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci žalobce: **KORUNNÍ DVŮR POPICE, s.r.o.**, IČ: 29280451, se sídlem Husinecká 903/10, 130 00 Praha 3, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2017, č. j. KUJI 33838/2017, ODSH 456/2017 Ves.,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Včas podanou žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 10. 7. 2017 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2017, č. j. KUJI 33838/2017, ODSH 456/2017 Ves., kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odbor dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 6. 3. 2017, sp. zn. SZ-MMJ/OD/20527/20016/18.

I. Obsah žaloby

2. Předně žalobce namítá absenci ustanovení, dle kterého byla stanovena sankce, ve výroku a odůvodnění rozhodnutí. Správní orgán zohlednil pouze § 125f odst. 3 a § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu.
3. Jednání, kterého se měl neznámý řidič dopustit, nebylo ve výroku popsáno dostatečně určitě. Z výroku nelze dovodit, zda se jednalo o neoprávněné zastavení nebo stání, případně zda se jednalo o přestupek zjištěný automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Tato skutečnost není uvedena ani v odůvodnění, přitom nařízení statutárního města Jihlavy č. 2/2017 zakazuje parkování bez příslušné parkovací karty nebo parkovacího lístku stání, nikoliv zastavení ve vymezených oblastech. Ve výroku správního orgánu prvního stupně není uvedeno, zda jednání žalobce mělo za následek dopravní nehodu. Nedostatky trpí také výzva k úhradě určené částky. Již ve výroku mělo být specifikováno opatření obecné povahy, na základě kterého bylo dopravní značení stanoveno, spolu s označením nařízení statutárního města Jihlavy, kterým byly vymezeny oblasti obce, kde je možno parkovat pouze s rezidentskou parkovací kartou.
4. Na vyhrazených parkovištích je možno parkovat (dle nařízení statutárního města Jihlavy č. 2/2017) i s předplatitelskou parkovací kartou či stíratelným parkovacím lístkem. Žalobci je kladeno za vinu, že neměl rezidentskou parkovací kartu, ale mohl mít předplatitelskou parkovací kartu či stíratelný parkovací lístek. Rezidentská parkovací karta „A“ a „B“ neexistuje, existuje pouze rezidentská parkovací karta, která je použitelná na jakémkoliv parkovišti v Jihlavě (zóny A, B, nebo C). Ze značky č. IP 12 s doplňkovou tabulkou E 13 s textem „A“ případně „B“ nevyplývá povinnost mít viditelně ve vozidle umístěnou rezidentskou parkovací kartu. Tato povinnost nejspíše vyplývala z nařízení statutárního města Jihlavy, nicméně nebyla v řízení prokázána. Řidič jednal nezaviněně, neboť měl za to, že jeho vozidlo spadá jak pod značku „A“ (vozidla splňující limity emisí „A“) i pod značku „B“ (vozidlo spadající do skupiny B). Žalobce se měl dopustit porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, nicméně toto ustanovení nelze porušit nerespektováním nařízení obce.
5. Místa spáchání přestupku neexistují. Z výroku i odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není seznatelné, kde přesně bylo vozidlo zaparkováno. Správní orgány měly v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod posoudit jednání podle nařízení statutárního města Jihlavy č. 2/2017, podle kterého již ulice H. a P. nepatří mezi vymezené oblasti, ve kterých lze parkovat pouze s rezidentskou či předplatitelskou parkovací kartou.
6. V řízení nebylo prokázáno, že by dopravní značení, které měl řidič vozidla porušit, by bylo právně závazné. Správní orgán neprovedl jako důkaz příslušné opatření obecné povahy. Proto nebylo prokázáno protiprávní jednání žalobce. Ani z jedné z fotek, obsažených ve správním spise není patrné, že žalobce neměl viditelně umístěnou parkovací kartu. Neexistuje povinnost mít ji za čelním sklem.
7. Správní orgán nečinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Z podkladů k přestupku ze dne 25. 8. 2016 vyplynulo, že strážník zjistil totožnost řidiče, ten však odmítl uhradit blokovou pokutu.

8. Správní orgány se nezabývaly naplněním materiální stránky jednání žalobce, tím zda se jednalo o zastavení či stání a co zastavení znamená. Správní orgány se nezabývaly ani tím, co znamenají písmena „A“ a „B“ na dodatkové tabulce u značky č. IP 12.
9. Žalobce nespáchal dva delikty, ale pouze dva dílčí útoky pokračujícího správního deliktu, za což mu měl být uložen pouze jeden trest (jedna pokuta). Při uložení pokuty správní orgán prvního stupně nekonkretizoval, jaké skutkové okolnosti a jakým způsobem při stanovení pokuty hodnotil. Stanovení výše pokuty je nepřezkoumatelné.
10. Závěrem podané žaloby žalobce poukazuje na protiústavnost skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla.

II. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný považuje napadené rozhodnutí za zákonné a má za to, že žalovaný nebyl postupem správních orgánů zkrácen na svých právech a navrhuje zamítnutí žaloby. Ustanovení, které ukotvuje sankční sazbu (§ 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu) je uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí i správního orgánu prvního stupně. Výše pokuty byla stanovena plně v souladu se zákonem po zohlednění všech relevantních skutečností. Existence předmětné dopravní značky je patrna z fotodokumentace, která je součástí správního spisu. Dopravní značka IP 12 „vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou E 13 „A“ a „B“ je opatřením obecné povahy, je proto na ní nutno nahlížet jako na zákonnou, dokud není prokázán opak. Oblasti města Jihlavy, ve kterých je možno parkovat pouze s rezidentskou parkovací kartou byly stanoveny nařízením statutárního města Jihlavy č. 1/2013, které je veřejně dostupné na webových stránkách statutárního města Jihlavy.
12. Místa spáchání protiprávního jednání existují, což je možno zjistit i na webové adrese www.maps.google.com. Ulice H. a P. i po vydání nařízení statutárního města Jihlavy č. 2/2017 spadají do tzv. oblasti 1, kde je nutné pro zastavení a stání vozidla mít umístěnou rezidenční kartu. Z tohoto důvodu se správní orgány ani nebyly povinny zabývat příznivější právní úpravou, jak tvrdí žalobce, neboť ke změně ve vymezení oblastí určených pro rezidentní parkování nedošlo.
13. Správní orgán prvního stupně postupoval řádně, činil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Řidič byl předvolán k podání vysvětlení, nicméně na toto nikterak nereagoval. Závěrem žalovaný zdůrazňuje, že provozovatel vozidla má povinnost zabezpečit dodržování předpisů i ze strany jiných osob.

III. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a po nařízeném jednání rozhodl, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

15. V rámci provedení dokazování byl čten výtisk ze serveru mapy google k adrese Hluboká 106/7, Jihlava, Palackého 5001/1, Jihlava, nařízení č. 1/2013 Statutárního města Jihlavy z www.jihlava.cz a nařízení č. 2/2017 Statutárního města Jihlavy z www.jihlava.cz.
16. Ze spisů vyplynuly následující pro rozhodnutí podstatné skutečnosti. Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy, bylo postoupeno Městskou policií Jihlava oznámení o přestupku ze dne 27. 9. 2016, č. j. D4744/2016. Vozidlem tovární značky ....., RZ: ..... dne 6. 9. 2016 v 13:50 hodin v ....., na ulici .....neznámý pachatel nedodržel pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že porušil dopravní značku IP 12 „vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou E13 „B“. Správní orgán prvního stupně zaslal provozovateli vozidla dle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu výzvu k uhrazení částky ve výši 500,- Kč. Žalobce písemně oznámil, že v inkriminovanou dobu řídil předmětné motorové vozidlo Sebastian Werner, trvale bytem v Rakousku a uvedl jeho doručovací adresu na území České republiky. Správní orgán prvního stupně vyzval označeného řidiče k podání vysvětlení (na uvedené adrese trvalého pobytu i adrese pro doručování). Označený řidič se písemně ke spáchání přestupku doznal a uvedl, že dále odmítá vypovídat. Správní orgán prvního stupně měl pochybnost o pravosti podpisu a vrátil podání řidiči zpět s tím, ať jej opatří ověřeným podpisem. Toto řidič neučinil. Dne 4. 1. 2017 správní orgán prvního stupně věc odložil, neboť nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
17. Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy, bylo postoupeno Městskou policií Jihlava oznámení o přestupku ze dne 25. 8. 2016. Vozidlem tovární značky ....., RZ: ..... dne 25. 8. 2016 v 9:30 hodin v Jihlavě, na ulici ..... nedodržel zjištěný řidič L. V., bytem ..... pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že porušil dopravní značku IP 12 „vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou E13 „A“. Správní orgán prvního stupně zaslal provozovateli vozidla dle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu výzvu k uhrazení částky ve výši 500,- Kč. Žalobce písemně oznámil, že v inkriminovanou dobu řídil předmětné motorové vozidlo W. S., trvale bytem v Polsku a uvedl jeho doručovací adresu na území České republiky. Správní orgán prvního stupně předvolal označeného řidiče k podání vysvětlení (na uvedené adrese trvalého pobytu i adrese pro doručování). Označený řidič se písemně ke spáchání přestupku doznal a uvedl, že dále odmítá vypovídat. Správní orgán prvního stupně měl pochybnost o pravosti podpisu a vrátil podání řidiči zpět s tím, nechť jej opatří ověřeným podpisem. Toto řidič neučinil. Správní orgán prvního stupně předvolal k podání vysvětlení L. V., který byl označen jako řidič vozidla v oznámení o spáchání přestupku. L. V. oznámil (bez zaručeného elektronického podpisu), že odmítá vypovídat. Dne 24. 1. 2017 správní orgán prvního stupně věc odložil, neboť nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
18. Správní orgán prvního stupně rozhodl společně o spáchání správních deliktů provozovatele vozidla příkazem ze dne 24. 1. 2017, č. j. MMJ/OD/20527/2016-11 a uložil žalobci pokutu ve výši 2 500,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000,- Kč. Proti příkazu podal žalobce odpor a správní orgán prvního stupně pokračoval ve správním řízení. Rozhodnutím ze dne 6. 3. 2017, sp. zn. SZ-MMJ/OD/20527/2016/17 uložil správní orgán prvního stupně žalobci za spáchání správních deliktů provozovatele vozidla pokutu ve výši 2 500,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení, proti kterému podal žalobce

blanketní odvolání, které ani přes výzvu nedoplnil. Žalovaný přezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zákonné a odvolání zamítl.

Absence zákonného ustanovení o uložení sankci ve výroku rozhodnutí a nezákonnost stanovené pokuty

19. V první řadě žalobce namítá absenci ustanovení, dle které byla stanovena výše sankce ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Odkaz na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu není dostačující. Ve výroku absentuje odkaz na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Dále poukazuje na to, že výrok rozhodnutí neobsahuje konkrétní ustanovení o sankci, a proto nelze dojít k závěru, na jaké hranici se sankce pohybuje.
20. Krajský soud nesdílí názor žalobce. Správní orgán prvního stupně ve výroku odkázal na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Tento ve znění účinném v době spáchání správního deliktu stanovoval, že: *„Za správní delikt podle odstavce 1 (správní delikt provozovatele vozidla pozn. soudu) se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč“*. Ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Absence ustanovení, které konkrétně vymezuje rozmezí, v rámci kterého je správní orgán oprávněn za daný přestupek pokutu uložit není vadou výroku, to je otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši.
21. Tím, jaká ustanovení právních předpisů mají být uvedena ve výroku rozhodnutí, kterým se ukládá sankce za správní delikt, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, kde uvedl: *„Podstatou odkazujícího ustanovení je to, že kompletní (plnohodnotná) norma je obsažena ve vícero ustanoveních jednoho nebo více právních předpisů. Z toho logicky plyne, že by správní orgán měl v rozhodnutí uvést veškerá ustanovení, která ve svém celku tvoří aplikovatelnou normu (bod [22] citovaného usnesení). Pachatel deliktu musí nejen vědět, za jaké jednání (ve smyslu popisu relevantního skutku) je trestán, ale též to, jak toto jednání správní orgán právně kvalifikuje...správní orgán musí ve výrokové části rozhodnutí uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu.“* (pozn. potvrzení doplněno zdejším soudem).
22. Námitka vady výroku pro neobsažení ustanovení, které obsahuje sankční sazbu, proto není důvodná. Je zcela dostačující, když je sankční rozmezí uvedeno v odůvodnění rozhodnutí.
23. V této souvislosti žalobce brojí i proti výši uložené sankce a způsobu, kterým k ní správní orgán dospěl. Silniční zákon stanoví pro výši sankce za spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) rozmezí od 1.500 Kč do 2.500 Kč. Správním orgánem prvního stupně byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.500 Kč. Správní orgán prvního stupně při svém rozhodování přihlédl k závažnosti správního deliktu, resp. ke skutečnosti, že žalobce je ve věci správního deliktu provozovatele vozidla projednáván u správního orgánu prvního

stupně již potřetí. Správní orgán prvního stupně zvážil také preventivní účel sankce a dospěl k závěru, že k naplnění účely řízení a sjednání nápravy je adekvátní uložit sankci v horní hranici sazby pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje.

24. Správnímu orgánu je při ukládání sankce svěřena zákonem stanovená míra volného správního uvážení a soudní přezkum je tak v této oblasti z podstaty věci zásadně omezen. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, *„[u]kládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. [...] Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [...] Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jedině tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takříkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.“* (pozn. podtržení doplněno zdejším soudem). Obdobné závěry vyslovil Nejvyšší správní soud také ve svém rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 214/2016-33.
25. Vzhledem k tomu, že v odůvodnění výše uložené sankce v prvostupňovém rozhodnutí, potažmo v napadeném rozhodnutí je dostatečně popsáno, jaké skutečnosti byly zvažovány, jak byly hodnoceny a jakými úvahami správní orgány ke svým závěrům dospěly, a vzhledem k tomu, že provedeným postupem nebylo vybočeno ze zákonem stanoveného rámce, nedošlo jím k porušení zákonem stanovených povinností, nevykazuje žádný exces ani prvky svévole, zdejší soud shledává uloženou sankci ve výši 2 500 Kč úměrnou, nevymykající se okolnostem případu, a tudíž souladnou se zákonem.

Nedostatečně vymezený skutek ve výroku rozhodnutí

26. Následně žalobce namítá absenci řádného popisu skutku. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2002, č. j. 2 As 34/2006-73 uvedl v první „právní větě“: *„Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“*

27. V nyní souzené věci správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobce jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dále ale uvedl, že porušení pravidel silničního provozu vozidlem spočívající v nerespektování dopravní značky IP 12 „vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou E 13 „B“ („A“) (ve vozidle nebyla viditelně umístěna rezidentská parkovací karta A případně B), tedy porušení povinnosti dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo spácháno na ulici H. u domu č. p. ... v obci .... dne 6. 9. 2016 v 13:50 hodin (P. u domu č. p. .... v obci J. dne 25. 8. 2016 v 9:30 hodin). Uvedeným se žalobce měl dopustit správních deliktů dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
28. Z výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je patrný popis uvedením místa (....., ... a .....), dne a času (6. 9. 2016 v 13:50 a 25. 8. 2016 v 9:30) a způsobu spáchání (ve vozidle nebyla umístěna rezidentská parkovací karta, nezajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemní komunikaci). Z tohoto důvodu nelze za vadu popisu jednání žalobce ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně považovat ani neuvedení skutečnosti, zda se jednalo o zastavení, stání či bylo jednání zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy.
29. Podstatou citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 2 As 34/2006 bylo vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, rozsahu způsobeného následku, apod. Typicky takové situace mohou nastat zejména u tzv. trvajících či hromadných deliktů, deliktů spáchaných v pokračování (dílčí útoky vedené jednotným záměrem, spojené stejným či podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku, které naplňují stejnou skutkovou podstatu). Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.“*
30. Podle názoru zdejšího soudu nevykazuje popis jednání žalobce, uvedený ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, takové vady, které by bránily jeho ztotožnění a které by způsobovaly jeho potenciální zaměnitelnost s jiným jednáním, jež by případně nemuselo naplňovat znaky deliktu. Jakkoliv si lze jistě představit (a bylo by to jistě vhodnější) preciznější formulaci popisu skutkového jednání např. tím, že bude jasné

specifikováno, že předmětné vozidlo bylo zaparkováno a nebyla viditelně umístěna rezidentská parkovací karta, tak v nyní posuzované věci ostatní popsane skutečnosti, tj. místo, datum a čas spáchání deliktního jednání ve svém souhrnu jasně nezaměnitelně vymezují skutkové jednání.

31. Obdobně zdejší soud v rozhodnutí ze dne 8. 6. 2017, č. j. 30 A 110/2016-30, uvedl: „*Otázku řádného popisu skutku tak nelze posuzovat jako hodnotu samu o sobě, ale především v návaznosti na jeho praktickou relevanci, tj. zejména relevanci pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek (zásada ne bis in idem), pro vyloučení překážky věci rozhodnuté. Současně nelze jednotlivé části vymezení skutku (místo, čas a způsob) hodnotit nezávisle na sobě. Popis skutku je totiž vymezen místem, časem a způsobem jeho spáchání současně. Podle názoru krajského soudu popis skutku v nyní projednávané věci nároky kladené judikaturou splňuje. Způsob spáchání správního deliktu totiž společně se zcela konkrétním časem a místem spáchání přestupku vymezuje skutek (resp. přestupek nezjištěného řidiče) tak, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem.*“
32. Jestliže § 4 písm. c) silničního zákona říká, že „*Při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace*“, tak skutková věta „*nerespektování dopravní značky IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou E 13 „B“ („A“) (ve vozidle nebyla viditelně umístěna rezidentská parkovací karta „B“ případně „A“) na ulici ..... u domu č. p. .... v obci .... dne 6. 9. 2016 v 13:50 hodin (P. u domu č.p. .... v obci ... dne 25. 8. 2016 v 9:30 hodin)*“ jasně popisuje způsob, místo a čas použití určité pozemní komunikace, jasně specifikované, jehož právní hodnocení následně vymezuje jasně porušenou právní povinnost. Uvedená argumentace žalobce je zjevně zcela účelová. Samotná skutková věta nemá obecně obsahovat právní hodnocení, nýbrž popis skutku, přičemž na tento popis musí navazovat právní věta, obsahující vymezení porušené právní povinnosti a hodnocení protiprávnosti jednání žalobce vyplývajícího ze skutkové věty. S ohledem na skutková zjištění, která jsou obsahem správního spisu a která jsou podložena fotografiemi z daného místa, ze všech okolností jasně vyplývá nezaměnitelnost skutku, který byl následně právně kvalifikován.
33. Obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí správního orgánu, kterým je uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla není ani uvedení skutečnosti, že porušení pravidel mělo či nemělo za následek dopravní nehodu. Jak již shora krajský soud podrobně rozvedl, ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu vždy musí být správní delikt specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016). Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností. Výrok, jak jej vymezily správní orgány prvního stupně v posuzované věci, považuje krajský soud za dostatečně určitý a nezaměnitelný. Obecně přitom platí, že není nezbytné ani možné, aby byly ve výroku uvedeny všechny zjištěné skutečnosti. Je nicméně nutno trvat na splnění požadavku nezaměnitelnosti s jiným skutkem, a to zpravidla uvedením vlastního jednání delikventa, místa, času a způsobu spáchání deliktu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 59/2013-35).

34. Nad rámec uvedeného soud považuje za vhodné vyjádřit se obecně k požadavku na konstatování a prokazování absence dopravní nehody jako následku deliktního jednání. Soud nijak nezpochybnuje, že absence dopravní nehody je nutnou podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel postižen za správní delikt provozovatele vozidla (dnes přestupek provozovatele vozidla), nicméně požadavek na to, aby formálně byla tato skutečnost uvedena ve výroku, považuje soud za nadbytečný. V případě podmínky „absence následku v podobě dopravní nehody“ se jedná o prokázání negativní skutečnosti, která může být bez pochybností „prokázána pouze prokázáním“ komplementární pozitivní skutečnosti, jež existenci prokazované negativní skutečnosti vylučuje, tedy tím, že následkem jednání byla dopravní nehoda. V souzené věci lze na negativní skutečnost (absenci dopravní nehody) usuzovat i z „příčin a následků“, tedy ze zjištěného důkazního stavu, ze kterého nic nenasvědčuje tomu, že by při spáchání deliktního jednání (neoprávněné zastavení na chodníku) byla způsobena dopravní nehoda. Skutečnost, že deliktní jednání by mělo za následek dopravní nehodu, netvrdí ani žalobce.
35. Po žalovaném, resp. správním orgánu prvního stupně je tak požadováno, aby ve výroku byla uvedena negativní skutečnost, jejíž prokazování je v případech, kdy skutková zjištění z místa ničemu takovému nenasvědčují (např. zjištěno zaparkování zvnějšku nijak nepoškozeného vozidla), v podstatě nemožná a v rovině tzv. negativní důkazní teorie, ke které se přihlásil i Nejvyšší správní soud již např. v rozsudku ze dne 26. 7. 2006, č. j. 3 Azs 35/2006-104, publikovaném pod č. 951/2006 Sb. NSS (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 6 As 59/2012 uvedená v tomto usnesení jsou dostupná na www.nssoud.cz): *„Postup krajského soudu, jenž zamítl návrh na ustanovení zástupce (§ 35 odst. 7 s. ř. s.) s odůvodněním, že stěžovatelka neprokázala tvrzení o své majetkové situaci listinnými důkazy, přičemž tato tvrzení stěžovatelky spočívala v tom, že nemá žádný majetek ani příjmy, je vadný a je důvodem pro zrušení takového usnesení. Krajský soud svým postupem popřel tzv. negativní důkazní teorii, podle níž nelze dokazovat neexistující skutečnosti.“* Podobně Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 7. 4. 2010, sp. zn. I. ÚS 22/10, konstatoval: *„Povinnost tvrzení a zejména prokazování má však své mantinely, mezi něž patří uplatnění pravidla 'neexistence se neproказuje,' vycházející z tzv. negativní důkazní teorie, neboť po nikom nelze spravedlivě požadovat, aby prokázal reálnou neexistenci určité právní skutečnosti“* (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2013 ve věci sp. zn. 6 As 59/2012). Akceptace negativní důkazní teorie se objevuje v navazující judikatuře Nejvyššího správního soudu. Ze shora uvedených důvodů považuje soud i tuto část námitky za nedůvodnou.
36. Žalobce dále tvrdí, že přibližně v polovině úseku na ulici ..... se nachází vyhrazené parkovací místo pro invalidy a parkovací místo IP 13b. Toto své tvrzení žalobce dokládá fotografií staženou z webové stránky www.maps.google.com. Z této fotografie je však pouze patrné, že na ulici .... č.p. ....se nachází dopravní značka IP 13b označující parkoviště, na kterém řidič musí při začátku stání umístit kotouč viditelně ve vozidle a nastavit na něm dobu začátku stání, kterou nesmí až do odjezdu měnit. Vozidlo žalobce bylo ovšem zaparkováno na ulici .... č.p. .... Z tohoto důvodu také nelze považovat vymezení skutku za zaměnitelné, neboť žalobcovo tvrzení se týká zcela jiného místa, než které je ve výroku uvedeno. K tomu soud dodává, že žalobcovo tvrzení, že .... č. p. .... a .... č. p. .... neexistují je zcela účelové, které není podloženo žádným důkazem. Naopak soud pomocí webové stránky www.maps.google.com. zjistil, že tyto adresy existují.

37. Podle nařízení č. 1/2013 Statutárního města Jihlavy, které nabylo účinnosti dne 1. 5. 2013 i nařízení Statutárního města Jihlavy č. 2/2017, které nabylo účinnosti dne 1. 5. 2017 ulice .... a ..... patří mezi vymezené oblasti, ve kterých lze parkovat pouze s rezidentskou či předplatitelskou parkovací kartou.
38. Podle názoru soudu je popis protiprávního jednání dostatečně určitý a nezaměnitelný a žalobní námitka proto není důvodná.
39. Ze stejných důvodů netrpí vadami ani výzvy k úhradě určené částky. Mezi skutkem vymezeným v oznámení o zahájení řízení (analogicky i ve výzvě k úhradě určené částky) a skutkem vymezeným v rozhodnutí nemusí být naprostá shoda, neboť řízení před správním orgánem slouží právě k ustálení jak skutkového vymezení, tak právní kvalifikace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 266/2014-14). Z těchto důvodů nepovažuje krajský soud námitky týkající se vad výzvy k úhradě určené částky a oznámení o zahájení správního řízení za důvodné.
40. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není ani třeba, aby bylo specifikováno opatření obecné povahy, na základě kterého bylo dopravní značení stanoveno a opatření obecné povahy, kterým byly vymezeny oblasti obce, v rámci jejichž obvodu lze parkovat pouze s rezidentskou parkovací kartou (nařízení statutárního města Jihlavy). Ve výroku je jasně definováno, jakou povinnost žalobce porušil: „*v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. ...neznámý řidič motorového vozidla...nerespektoval dopravní značka IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou E 13 „A“...*“ Neoznačení příslušných opatření obecné povahy ve výroku rozhodnutí nezapříčiňuje zaměnitelnost skutku s jiným jednáním.
41. Dopravní značka IP 12 i dodatková tabulka E13, jakožto informativní a dodatkové značky jsou vymezeny v přílohách č. 5 a 6. k vyhlášce č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích. Je povinností řidiče tyto dopravní značky znát a znát také jejich význam. Dopravní značka IP 12 označuje místo, kde je dovoleno zastavení a stání pouze některých vozidel. Údaje o tom, pro koho je parkoviště vyhrazeno (například i symbol) a popřípadě v jaké době, jsou uvedeny na dodatkové tabulce. Z textu obsaženého na dodatkové tabulce „A“, „B“...je seznatelné, že je zde parkování vyhrazeno pro řidiče, kteří mají v držení parkovací kartičku s daným označením. Žalobce je povinen dodržovat pravidla stanovená obcí, na jejíž území se pohybuje. Je pouze na něm, aby se s nastavenými doplňkovými pravidly seznámil, neboť je obecně dle zákona o silničním provozu povinen se dopravními značkami řídit.
42. Za zcela absurdní považuje krajský soud tvrzení, že se žalobce domníval, že na vyhrazených místech mohly parkovat vozidla spadající do skupiny B, nebo že se jedná o vyhrazené parkoviště pro vozidla splňující limity emisí „A“. Spojitost mezi parkováním (nikoliv průjezdem městem, což by mohlo být očekávatelné, s ohledem na zhoršující se kvalitu ovzduší) a emisemi je zcela nepředstavitelné, stejně jako povolení parkování pouze jedné skupiny vozidel. Lze si představit zákaz parkování kupříkladu vozidel nákladních.

Ovšem tímto způsobem vymezené vyhrazené parkování nelze považovat za běžné a pro rozumného člověka očekávatelné. Tento žalobní bod pouze podporuje závěr o účelovosti tvrzení žalobce a jeho kroků v rámci správního řízení.

Protiprávní jednání žalobce a jeho prokázání

43. Žalobce dále tvrdí, že rezidentská parkovací karta „A“, případně „B“ neexistuje a existuje pouze jednotná parkovací karta. Tato námitka je opět nedůvodná. Ze smyslu rozdělení města na parkovací zóny pro rezidenty je jisté patrné, že i karty budou vydávány a rozděleny podle oblasti, kde má rezident své bydliště. Pokud by snad tomu tak nebylo, ani tato skutečnost nemůže zapříčinit nezákonnost rozhodnutí, neboť by žalobce dostal svých povinností, pokud by měl v dané oblasti „celoplošnou“ parkovací kartu. Tuto skutečnost však žalobce ani netvrdí, ani nikterak nedokládá.
44. Žalobce ani netvrdí a ani nedokládá, že by měl předplatnou parkovací kartu (určenou pro podnikající osoby se sídlem v zónách A, B, C) nebo stíratelný parkovací lístek. Proto je i zcela nerozhodné, že ve výroku není uvedeno, že ve vozidle nebyla umístěna ani rezidentská ani předplatná parkovací karta. Tato skutečnost nezakládá nezaměnitelnost výroku (k tomu blíže viz část III. rozsudku krajského soudu).
45. Obdobně k žalobcově tvrzení, že ani z jedné z fotografií obsažených ve správním spise není patrné, že žalobce neměl viditelně umístěnou parkovací kartu. Opět se jedná pouze o spekulativní tvrzení žalobce. Žalobce netvrdí, že by měl viditelně parkovací kartu umístěnou (například na sedadle apod.). Navíc soud z nařízení ze dne 1. 5. 2013, č. 1/2013 statutárního města Jihlavy, kterým byly vymezeny parkovací zóny Jihlavy (dále jen „nařízení města“), zjistil, že toto stanoví povinnost mít parkovací kartu umístěnou *viditelně lícní stranou nashoru za předním sklem uvnitř vozidla takovým způsobem, aby parkovací karta byla zcela čitelná*. Žalovaný navíc ani nikterak nedokládá, že by parkovací či předplatitelskou parkovací kartu vlastnil (například doložením její kopie).
46. Správní orgány ani nezatížily řízení vadou tím, že nařízení města nezaložily do správního spisu a neprovedly jej jako důkaz. Absence nařízení města ve správním spise nic nemění na tom, že žalobce stál v místě, kde bylo vyhrazeno parkování pro rezidenty daných oblastí a že žalobce neměl parkovací kartu umístěnou, jak nařízení města stanovuje a ani jiným jasně viditelným způsobem, aby bylo na první pohled zřejmé, že má právo v předmětných oblastech parkovat. Správní orgán prvního stupně není povinen prokazovat obsahem opatření obecné povahy, že v oblastech, kde bylo zaparkováno žalobcovo vozidlo je vymezena rezidentní zóna. Opatření obecné povahy je veřejně dostupný dokument, mimo jiné vyvěšený na úřední desce města. Ostatně pokud měl žalobce za to, že závěry správního orgánu prvního stupně jsou chybné a v předmětných oblastech se nenacházejí místa s vyhrazeným parkováním, měl tyto námitky podat již v rámci odvolání. To žalobce neučinil a zcela účelově podal pouze blanketní odvolání, které ani přes výzvu správního orgánu prvního stupně nedoplnil.
47. Z fotodokumentace obsažené ve správním spisu je patrné, že řidič parkoval v místě za svislou dopravní značkou, která řidiči „oznamuje“, že na daném místě je vyhrazeno parkování pro určité skupiny řidičů. Právní závaznost příslušných dopravních značek není

potřeba prokazovat, pokud měl žalobce pochybnosti, měl možnost je namítnat v odvolacím řízení, případně doložit takové rozhodnutí města, které jeho tvrzení podporuje.

48. Správní orgán nebyl povinen se zabývat pojmy zastavení a stání. Toto je pro posouzení správního deliktu žalobce zcela nepodstatné, ani sám žalobce neuvádí, že mu tímto postupem bylo zasaženo do jeho práv a jakým způsobem, respektive jaký vliv by měl takový postup správního orgánu prvního stupně na zákonnost rozhodnutí.

Rozhodnutí ve společném řízení

49. Dle § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, dopustil-li se provozovatel vozidla více správních deliktů podle § 125f téhož zákona, o kterých je příslušný vést řízení též obecní úřad obce s rozšířenou působností, vede se o těchto deliktech společné řízení. Odstavec 3 téhož ustanovení specifikuje postup při ukládání pokuty ve společném řízení a uvádí, že za více správních deliktů provozovatele vozidla podle § 125f silničního zákona, projednaných ve společném řízení, se uloží pouze jedna pokuta podle § 125f odst. 3 téhož právního předpisu. Pro určení výše pokuty se použije sazba pokuty za přestupek nejpřísněji postižitelný.
50. Správní orgán prvního stupně rozhodl o správních deliktech žalobce ve společném řízení a uložil žalobci pokutu ve výši 2.500,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000,- Kč. Je zcela nerozhodné, zda byly výzvy k úhradě určené částky vydány dvě. Žalobce nebyl postupem správního orgánu na svých právech nikterak zkrácen, neboť mu byla v souladu s dikcí zákona stanovena pokuta ve společném řízení.

Zjištění pachatele přestupku

51. Další žalobní námitkou žalobce tvrdí, že správní orgán nečinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Konkrétně namítá, že ačkoliv se L. V., který se k řízení vozidla dne 25. 8. 2016 doznal přímo přítomnému strážníkovi, správní orgán tuto osobu nevyzval k podání vysvětlení.
52. K této námitce je předně nutno uvést následující: Správní orgán prvního stupně doručil dne 26. 9. 2016 žalobci dle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu výzvu k uhrazení částky ve výši 500,- Kč. Žalobce písemně oznámil, že v inkriminovanou dobu řídil předmětné motorové vozidlo W. S., trvale bytem v ..... a uvedl jeho doručovací adresu na území České republiky. Správní orgán prvního stupně předvolal označeného řidiče k podání vysvětlení (na uvedené adrese trvalého pobytu i adrese pro doručování). Označený řidič se písemně ke spáchání přestupku doznal a uvedl, že dále odmítá vypovídat. Správní orgán prvního stupně měl pochybnost o pravosti podpisu a vrátil podání řidiči zpět s tím, nechť jej opatří ověřeným podpisem. Toto řidič neučinil. Správní orgán prvního stupně na základě sdělení poštovní doručovatelky zjistil, že W. S. má na adrese ..... poštovní schránku, nicméně ani na zvonku nebo dveřích není označen, a proto mu nikdy nebyla pošta doručena osobně. Městským úřadem Rosice bylo správnímu orgánu prvního stupně sděleno, že osoba W. S. byla označena jako řidič vozidla v téměř desítky u něj vedených správních řízeních (s uvedením příslušných spisových značek), s téměř obdobným textem jako u mnoha dalších osob (cizinců s doručovací adresou v ČR), označených jako řidiči vozidel. Správní orgán prvního stupně předvolal k podání

vysvětlení L. V., který byl označen jako řidič vozidla v oznámení o spáchání přestupku. L. V. odmítl vypovídat. Dne 24. 1. 2017 správní orgán prvního stupně věc odložil, neboť v zákonné lhůtě nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

53. Jednání zmocněnce žalobce vyvolává pochybnosti, neboť je zcela jistě srozuměn s nemožností doručování panu W. S., ať už správním orgánem prvního stupně, či jinými správními orgány, nadále tuto osobu se stejnými kontaktními údaji uvádí jako osobu řidiče vozidla těchto provozovatelů podezřelých ze spáchání správního deliktu dle § 125f silničního zákona.
54. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, „*šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. (...) Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014-21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.*“ (pozn. potvrzení doplněno zdejším soudem).
55. S ohledem na výše uvedené skutečnosti, ve spojení s poukazem správních orgánů, potažmo soudu, že totožnost pana W. S. je ve správních řízeních zneužívána, soudu nezbyvá než označit jednání žalobce a s ním související námitky za obstrukční taktiku, účelově směřující k vyhnutí se následkům a sankcím protiprávního jednání. Uváží-li soud k tomu, že žalobce v žalobě vznesené námitky nepodal v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nepochybil správní orgán prvního stupně tím, že správní orgán prvního stupně po neúspěšném předvolání pan Ladislava Votruby přistoupil k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (žalobce).

Materiální stránka správního deliktu

56. Žalobce dále zpochybňuje, že svým jednáním naplnil rovněž materiální stránku správního deliktu, respektive, že tuto naplnil již řidič vozidla, kterým byl spáchán přestupek ze dne 6. 9. 2016. A k tomu namítá, že se naplněním materiální stránky správní orgány nezabývaly, ačkoliv S. W., kterého žalobce označil za řidiče vozidla, písemně správnímu orgánu prvního stupně sdělil, že na daném místě zastavil pouze na chvíli, kvůli vyzvednutí balíku.
57. Jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za delikt, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak deliktu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45). K této problematice se vyjádřil Nejvyšší správní soud již několikrát. Například v rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As

237/2015-31 Nejvyšší správní soud uvedl, že: „Materiální znak ohrožovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v po době zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení.“ Proto je na místě přistoupit k sankcionování stání na vyhrazeném parkovacím místě osobou bez příslušného povolení, neboť toto samotné jednání ohrožuje výkon práva řidiče oprávněného na daném místě vozidlo zastavit.

58. Nad to soud poukazuje na skutečnost, že S. W. zaslal správnímu orgánu prvního stupně na základě jeho výzvy shora blíže specifikované vyjádření bez ověřeného podpisu. Následně ověřený podpis doplnit odmítl. Stejně jako ve druhém přestupku, kde žalobce označil za řidiče W. S., i v tomto případě správní orgán za součinnosti s Městským úřadem Rosice zjistil, že S. W. bývá často označován ve správním řízení za řidiče, ovšem buď se mu nedaří doručovat, nebo odmítá podat výpověď. Tato i výše uvedená jednání v souhrnu vytváří ucelený komplex procesní obstrukční taktiky, která je správním orgánům a soudům známa a svědčí o účelovém a obstrukčním chování advokáta žalobce a jeho zmocněnce ve správním řízení. Správní orgány proto nebyly povinny zabývat se tvrzením označeného řidiče S. W. o tom, že zastavil vozidlo pouze na chvíli. Naplněním materiální stránky se správní orgány (i ve světle shora označeného rozsudku Nejvyššího správního soudu) zabývaly dostatečně a napadené rozhodnutí nelze z tohoto důvodu označit za nepřezkoumatelné. Proto ani tato žalobní námitka není důvodná.

Protiústavnost povinnosti provozovatele vozidla

59. Krajskému soudu v Brně je známa skutečnost, že Krajský soud v Ostravě navrhl Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu pro domnělý rozpor citovaného ustanovení s ústavním pořádkem. Tímto návrhem však není vázán a názor o protiústavnosti citovaného ustanovení nesdílí, proto se na Ústavní soud sám neobrací a nevidí ani důvod přerušovat řízení [§ 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s.], a to z důvodů již uvedených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40. V něm Nejvyšší správní soud uvedl: „Krajský soud v Ostravě navrhl zrušit toliko § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Stranou jeho pozornosti zůstala ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, jež na § 10 odst. 3 navazují a ačkoli odkazují na § 10 odst. 3 - mohou být uplatněna nezávisle i v případě, že by snad byl § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu odklizen (ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu totiž doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu -srov. ... nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem). Obsahově - ve stručnosti - nic nebrání zákonodárci, aby určitá spolehlivě zjištěná a bagatelní, avšak společensky škodlivá a začasť frekventovaná jednání (nota bene pokud jde o delikty potenciálně ohrožující či o delikty, jimiž nebyl způsoben žádný, anebo jen nepatrný škodlivý následek v podobě škody na majetku účastníků silničního provozu) dále dekriminalizoval a postihoval je formou správních deliktů přičitatelných (resp. vytýkatelných) provozovatelům vozidel na základě objektivní odpovědnosti. Ta se v nejobecnější rovině opírá o ústavní princip vyjádřený v čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (vlastnictví zavazuje) a mimo jiné se promítá i do občanskoprávní koncepce objektivní odpovědnosti provozovatele za škodu z provozu

dopravních prostředků (srov. § 2927 a násl. občanského zákoníku), resp. přeneseně řečeno-může být připodobněna odpovědnosti za volbu osoby, již provozovatel své vozidlo svěří (*culpa in eligendo*). Jakkoli by řízení o odpovědnosti provozovatele vozidla za jeho špatné parkování [neoprávněné stání vozidla-§ 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu] mohlo na podkladě již zmíněných Engelových kritérií spadat do tzv. trestní větve čl. 6 Úmluvy (přitom Komise pro lidská práva v rozhodnutí Duhs proti Švédsku ze dne 7. prosince 1990, stížnost č. 12995/87, vyjádřila pochybnosti, zda rozhodnutí o pokutě udělené na základě objektivní odpovědnosti dosavadnímu vlastníku vozidla za parkovací přestupek spáchaný nabyvatelem v době, kdy na něj vozidlo ještě nebylo přepsáno, vůbec spadá pod trestní obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy), z Úmluvy a ostatně ani z Listiny základních práv a svobod (srov. čl. 40) výslovně neplyne, že by trestání, zejména pak to správní, muselo být bezvýjimečně postaveno jen na odpovědnosti subjektivní, tj. za zavinění. V klasickém trestním právu ve smyslu vnitrostátní klasifikace je to nepochybně pravidlem (*nullum crimen sine culpa*; nepřímě to plyne i ze zásady *presumpce neviny*). Avšak v oboru správního trestání se z řady legitimních důvodů výjimečně uplatňuje i odpovědnost za protiprávní výsledek bez ohledu na zavinění, tj. odpovědnost objektivní, případně modifikovaná možností liberace. Takto postavené konstrukce správního trestání připouští i judikatura Evropského soudu pro lidská práva (nepřímě v podobě rozložení důkazního břemene a zakotvení skutkových či právních domněnek odpovědnosti za protiprávní jednání či stav, srov. rozsudek Salabiaku proti Francii ze dne 7. října 1988, stížnost č. 10519/83, pro další příklady viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, 1687 s., str. 794-795, viz též citované rozhodnutí Duhs proti Švédsku, jímž byla stížnost registrovaného vlastníka vozidla nakonec odmítnuta pro zjevnou neopodstatněnost s tím, že *presumpce jeho neviny- navzdory absenci individualizovaného rozhodnutí o vině skutečného pachatele za parkovací delikt-dotčena nijak nebyla*). V našem právním prostředí se uplatňuje tradičně již od dob c. a k. monarchie a první Československé republiky [viz Prášková, H. Základy odpovědnosti za správní delikty. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, 446 s., str. 297-304, citující dílo J. Pošváře. Nástin správního práva trestního (studie o některých pojmech, zejména o vině). Praha-Brno: Orbis, 1936.]. V širším kontextu, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 Úmluvy, konkrétně práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování, ani v případě rakouské právní úpravy, založené na obdobných principech, která při automatickém zaznamenání překročení povolené rychlosti ukládá provozovatelům vozidel povinnost sdělit osobu řidiče, jejíž nesplnění je samo o sobě stíháno jako samostatný správní delikt (srov. rozsudek Lückhof a Spanner proti Rakousku ze dne 10. ledna 2008, stížnosti č. 5845/00 a 61920/00; viz též rozsudek velkého senátu ve věci obdobné britské právní úpravy O'Halloran a Francis proti Spojenému Království ze dne 29. června 2007, stížnosti č. 15809/02 a 25624/02).“ Stejně jako Nejvyšší správní soud ve světle výše zmíněné judikatury Evropského soudu pro lidská práva (a judikatury Ústavního soudu-usnesení sp. zn. I. ÚS 508/15 ze dne 22. 12. 2015) nemá ani Krajský soud v Brně vážný důvod pochybovat o tom, že předmětná právní úprava v testu ústavnosti obстоjí.

IV. Shrnutí a náklady řízení

60. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.r.s. zamítnout.

61. Výroky o nákladech řízení mají oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, pak žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015 č. j. 7 Afs 11/2014 - 47).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 25. dubna 2018

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.